

UNA NIT MÀGICA

Si hem d'admetre que existeix una nit màgica, aquesta, sens dubte, és la de Reis, donat el seu caire eminentment màgic, sobretot pels infants i, fins i tot, potser, pels qui, ja més grans, volem sentir-nos, encara que només sigui per un dia, infants, amb tot el que això vol dir: sentir-nos a trets per aquesta il·lusió inerrable dels infants que encara, malgrat tot, conserven la seva innocència, aquesta per altra banda tan bonica i necessària virtut per a poder copsar les més íntimes percepcions emotives i espirituals.

Estic plenament convençut que alguns dels qui llegeixin aquestes ratlles en tindran per un somni-truites. Tant se val, perquè també mantinc encara la il·lusió i l'esperança que molts d'altres em puguin donar la raó, encara que els calgui llegir el que segueix.

Ha estat la vigília de Reis

quan, observant i parlant amb molts infants, m'he adonat que gairebé tots (per no dir tots) els que ja han complert els 5 ó 6 anys, diuen que ja saben qui són els Reis i que amb llurs pares, des de fa dies, han anat a comprar el que demanaven pels Reis. Això m'ha entristit una mica. ¿Quina infantesa mantenen els nostres infants actualment? Jo diria que gairebé cap. I som nosaltres mateixos els grans, els qui en tenim la culpa. Tot això són tonteries, és enganyar els infants ... i d'altres coses per l'estil és el que diuen molts pares, gairebé la majoria, i és ben trist certament. Es trist que vulguem fer dels nostres infants uns adults prematurs ...

Penso que era molt bonic, i fins i tot diria que saludable, mantenir el gran secret dels Reis en els nostres infants. Els qui ja sou grans, ¿no recordeu encara la il·lusió, l'esperança amb que

vivíem a la nostra infantesa des de molts dies abans del dia dels Reis? ¿Creieu que hi pugui haver joia més gran que la viscuda el dia de Reis quan en anar al balcó on la nit abans havíem deixat la sabata, trobarem les juguines que des de mesos abans ja esperàvem que ens portessin els Reis? Es clar, els temps han canviat. Ara els nostres infants des de ben menuts encara s'els explica coses relacionades amb el sexe, amb tota mena de detalls si cal. Això, ens diuen els educadors, és més positiu, més real ... Potser que sí, però no crec que, a aquestes edats, pugui ser millor que la il·lusió i la joia d'una nit de Reis viscuda amb tota la seva innocència i esperança il·lusionada. Sincerament crec que, a la seva edat, fins i tot potser és més positiu això darrer.

Juli G. Valls

ROQUEROLS TORNARA A PUBLICAR AMB ASIDUITAT ARTICLES DE NOIS DE LA ROCA. AQUI OFERIM UNA PETITA NARRACIO D'EMILIO RODRIGUEZ ALUMNE DE 5è D' EGB DE L'ESCOLA PILAR MESTRE.

EL NEN QUE VOLIA SER UN GAT

Hi havia un noi que es deia Emilio. L'Emilio mai havia vist un animal i sempre deia que li agradaria veure'n un, però els seus pares no el deixaven perquè deien que els animals feien mal a la gent.

Pares jo vull anar al carrer perquè els animals no em fan res!

I li van dir els pares:

Val, però si et passa alguna cosa nosaltres no t'ajudarem.

I el nen se'n va anar al carrer. No va passar cap animal. Com que estava tant avorrit se'n va anar cap a casa. Quan anava cap a casa es va trobar un gat blanc, com era la primera vegada que en veia un, es va voler convertir en un gat, però no sabia com fer-ho i va pensar molt fins que es va recordar del llibre de màgia del seu pare. Va anar a buscar-lo, quan el va agafar va buscar una pàgina on deia com convertir-se en un gat. Quan la va trobar deia unes paraules màgiques. En va començar a dir-ne moltes i moltes fins que va dir:

*Patim, patem
vull convertir-me
en un gat.*

I de sobte, va sentir un soroll molt fort i amb un fum. Quan se'n va anar el fum estava el noi convertit en un gat. Després va fer els plans d'on volia anar, etc. El noi va passar una setmana fora de casa, en el bosc, pescant, caçant, pujant pels arbres, etc.

Els pares estaven molt preocupats. Van anar a avisar a la policia de que el seu fill s'havia perdut.

Al passar una setmana, el noi que estava convertit en gat va tornar cap a casa. Quan va arribar a la porta de casa, va mirar si tenia el llibre i resulta que l'havia perdut, però és va posar a dir paraules i no sortia. Va dir les que havia dit quan es va fer gat i tampoc, fins que va dir:

*Catin, catan,
que em converteixi
en el nen que era abans.*

I es va convertir. Va anar a casa i els pares el van renyar una mica. Així va acabar la història del nen que volia ser un gat.

Emilio Rodriguez Ramirez
5è d'EGB
Escola Pilar Mestre